

МАСКИ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

Наближиха вече Заговъзни сирни. Маски се явиха. За времена славни тѣ ни научиха. Моята дружина, у дома събрана, си спомни съсъ радостъ, какъ весело бѣше съ батя Патилана.

— Другари, — подхвана Патилана Дана. — Преди да настѣпятъ великитѣ пости, да развеселиме баба Цоцолана. Когато е въ кѣщи, да идемъ на гости. Но съ весели маски.

— Баба Цоцолана маски не обича, — обади се Мика. — Щомъ съгледа маски, вратитѣ заключа.

— Ти не знаешъ, Мико! — намѣси се Гана. — Баба не обича старешкитѣ маски. После и онѣзи, що сж много страшни. Но я да ѝ влѣзе маска по-младежка или пѣкъ дружина, весела, лудешка, — повече отъ мене и тя ще се смѣе.

Тогава се сътихъ, да скроимъ на баба патиланска смѣшка.

— Патиланци, — рекохъ, — чуйте що намислихъ! Видѣхте що стана въ бабината кѣща, когато показахъ предъ баба портрета, що бѣше ѝ пратилъ бати Патиланчо. Тя си го цѣлува, милва и прегръща. Сякашъ той самиятъ бѣ дошелъ при нея...

Сега ще помоля нашиятъ художникъ да ми нарисува маска, що представя батя Патилана, когато се смѣе. За да я докара по-вѣрно и точно, ще му дамъ портрета, що получи баба. Да гледа отъ него. Маската ще сложа. Парижка премѣна ще взема на заемъ. И безъ да се бавя, съ патилански поклонъ на баба сърдечно азъ ще се представя. И ще си получа каквото се пада за моята нова славна изненада.

— Чудесно, чудесно! — извикаха всички.

— Ала да изглежда още по-чудесно, — извиши гласъ Дана, — да ни нарисува нашиятъ художникъ още три главички. Едната на Панча. Другата на Ганча. Третата да бжде твоята глава, Данчо. Първата ще сложимъ на нашъ Патаранча. Втората ще вържемъ на бай Дебеланка, бабиното куче. А съ третата маска ще украсимъ Козля. Подъ нея затуленъ, той смѣшно ще кряска.

— Азъ патакъ не ставамъ! — обиди се Панчо.

— И азъ дебеланко не искамъ да бжда! — разсърди се Ганчо. — Ще си видишъ, Дано! Какво ме поглеждашъ? Лесно